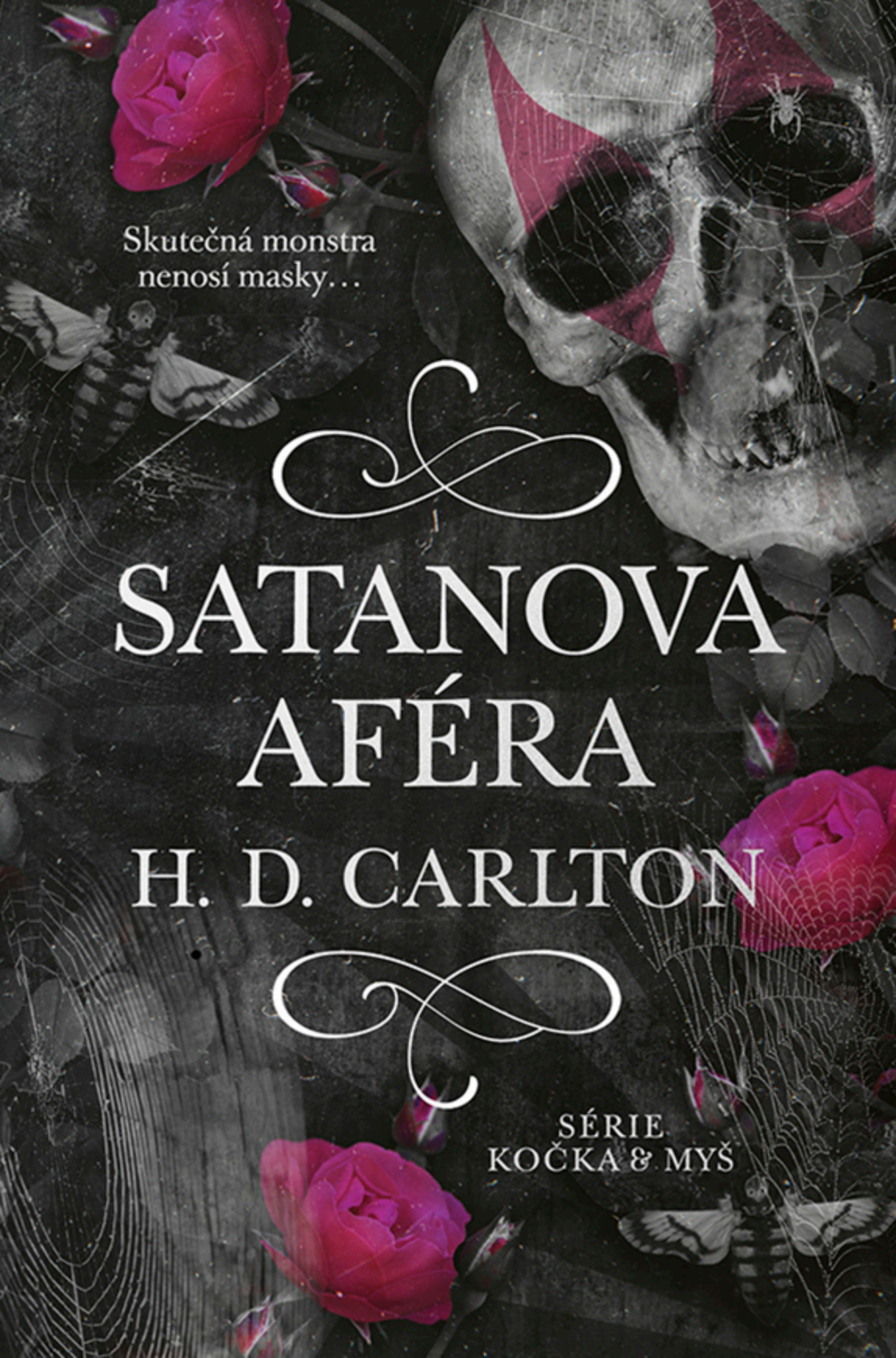

Skutečná monstra
nenosí masky…
SATANOVA
AFÉRA
H. D. CARLTON
SÉRIE
KOČKA & MYŠ

Satan's Affair
Copyright © 2024 by H. D. Carlton

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Alžběta Komrsková, 2026
Cover © TRC Designs, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8595-7 (pdf)

SATANOVA AFÉRA

H. D. CARLTON

SÉRIE
KOČKA & MYŠ

přeložila Alžběta Komrsková

Red

VAROVÁNÍ

Tato kniha je extrémně temná a vyobrazuje traumatizující situace, jako jsou explicitní násilné a krvavé scény, sexuální vzrušení spojené s vraždou, zmínky o zneužívání dětí, psychologické mučení, sebevražda a explicitní sexuální pasáže vhodné pouze pro čtenáře starší 18 let.

H. D. Carlton

PLAYLIST

Melanie Martinez – „Dollhouse“
Melanie Martinez – „Carousel“
Ashnikko – „Daisy“
Ashnikko (feat. Yung Baby Tate) – „STUPID“
Drowning Pool – „Bodies“
Halsey – „Graveyard“
Isaac Dunbar – „isaac's insects“
Isaac Dunbar – „mime“

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se

KAPITOLA 1

„Jedna…“ heknu a bodnu. „Dvě…“ bodnu podruhé. „Freddy jde…“ zanotuju vysokým dětským hláskem. Z bodných ran tryská krev a maluje mi na tvář krvavou mozaiku. Z každé díry, kterou jsem v něm zanechala, uniká zlo. Cítím, jak stoupá jako dým z mlhostrojů, které stojí ve skoro každém rohu. Zhluboka se nadechnu a přivoním ke zlu opouštějícímu jeho tělo.

Páchne jako pukavce a síra. Tak poznám, že byl můj rozsudek správný.

„Mortisi, podrž ho,“ rozkážu. Můj kumpán okamžitě poslechne, uchopí do rudých rukou démonovu hlavu a zaryje mu do tváře černé drápy. Muž se mu zoufale snaží vytrhnout. Jak *rozkošné.*

V ruce pevně sevřu svůj pěkný nůž, nakloním se blíž a opatrně začnu řezat kolem mužovy oční bulvy. Je to můj oblíbený nůž. Rukojeť je zářivě růžová a na konci zkroucená do kudrlinky. Mám ho už od dětství, je to moje jediná památka na matku.

Když pokračuju kolem vnitřního okraje víčka, jako bych krájela buchtu v pekáči, křik svíjejícího se parazita zesílí. Z rány vystříkne krev a málem mi cákne přímo do očí.

Zaryju čepel ještě hlouběji a páčím, dokud bulva nevyskočí z důlku.

Jeho oči mají moc pěknou modrou barvu.

„Tři a čtyři, k tobě míří…“ pokračuju nepřítomně, zatímco se každou buňkou mého těla rozlévá rozkoš a nachází si cestu k místu mezi stehny. Nic mě nerozpálí víc než moje mise.

Hodím bulvu za sebe. Přistane na dřevěné podlaze s tichým mlasknutím, které zanikne v mužově křiku.

Blázínek. Tady ho nikdo neuslyší.

Mortisovu pomoc už nepotřebuju, a tak ho pošlu zpátky na jeho místo v rohu.

Muž pode mnou se svíjí a častuje mě barvitými nadávkami, ale přes krev, která mu zalévá ústa, mu téměř není rozumět. Musela jsem zasáhnout plíci.

Jejda.

Využije mojí nepozornosti a nějak mě ze sebe shodí. Nemotorně se svalím na bok a nůž se zabodne do podlahy jen pár centimetrů od mé tváře. Muž se vrávoravě vyškrábe na nohy. Mortis okamžitě udělá krok jeho směrem.

„Nech ho jít,“ nařídím a sleduju, jak se oběť potácí ze dveří. „Lov mám ráda.“

Vstanu a klidným krokem vyjdu z místnosti. Dům je dokonale zabarikádovaný.

Majitelé poutě nemají o ničem ani tušení, ale já s Mortisem jsme natřeli okna tak, aby nešla otevřít a démoni nemohli uniknout, zatímco zbytek mých kumpánů hlídá všechny nouzové východy.

Nemá šanci utéct. A já si ráda hraju.

„Pět a šest, kříž dej v pěst…“ zpívám nahlas, jelikož vím, že mě slyší. Ale kříž asi potřebuju spíš já. Celým domem prostupuje zápach zkažených vajec. Zachvěju se odporem. Už se nemůžu dočkat, až se ho zbavím.

Nejprve se rozhlédnu po chodbě. Mlhostroje už jsou vypnuté, ale kvůli špatné ventilaci trvá, než se kouř rozplyne. Hraje

všemi barvami a ve spojení s blikajícími světly vytváří skoro psychedelický efekt.

Jakmile odešli návštěvníci i zaměstnanci pouti, znovu jsem zapnula stroboskopy a pustila hudbu plnou ďábelského smíchu, vytí a sténání zombíků.

Šakal, jeden z mých kumpánů, stojí na úplném konci chodby. Kouř zakrývá většinu jeho těla až na spálený obličej pokrytý puchýři.

Má nepřirozeně široký úsměv, žraločí zuby, ze kterých odkapává krev, a velké žluté oči. Odjakživa nosil groteskněji líčení než ostatní, což je taky důvod, proč hlídá dveře. Jeho spálená kůže vypadá autenticky, ale ve skutečnosti je to jen make-up a silikon.

Bez hnutí na mě hledí. Ví, jak ráda lovím.

Sklopím oči k podlaze z bílých prken a všimnu si krvavé cestičky táhnoucí se ke schodišti nalevo. Snaží se mi utéct.

S úsměvem na rtech se vydám po stopě. „Sedm, osm, ztratíš rozum…“

Z přízemí se ozve zadunění následované hlasitým vyjeknutím. Zachichotám se. Očividně narazil na dalšího z mých kumpánů. Hlasitá rána a frustrovaný výkřik. Přidám do kroku. Když teď vím, že zlobí, srdce mi zběsile tluče v hrudi.

Jen co seběhnu zářivě růžové schody, přehoupnu se přes zábradlí a zazpívám: „Devět, deset, stát! Nikdy nechoď spát.“

„Ty šílená čubko,“ zařve odněkud.

Zamračím se. Jeho slova se mě dotkla.

„Nejsem šílená!“ zavřeštím. Zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila, a znovu roztáhnu rty do úsměvu. „Jen vášnivá.“

Za růžovými dveřmi vlevo se nachází obývák. Místnost sice zaplňuje barevný kouř, ale v otevřeném prostoru rychle řídne, takže je tu mnohem lepší viditelnost. Na bleděmodrém gauči leží mechanická žena rodící démona. Mám pocit, jako bych

se dívala do minulosti, na zrození démona, který právě řádí v mém domečku na hraní.

Celý dům je laděný do bílé a růžové, doplněný výraznými barevnými prvky. Na krbové římse z bílého kamene sedí panenky se špinavými nebo roztavenými tvářemi a vyrvanými chomáči vlasů. Ten pohled mi vždycky zlepší náladu.

S novým elánem se vrátím na chodbu a pokračuju po krvavé stopě do kuchyně. Podle rozmazaných otisků rukou a rudých šmouh to vypadá, že tady upadl. Nejspíš narazil na Kronose.

Koneckonců Kronos je vážně obr. Vsadila bych se, že ve volném čase chodí do posilovny. Krk má široký jako kmen stromu a paže ještě větší. Celé jeho tělo pokrývají naběhlé žíly, obzvlášť jeho nádobíčko. Oči i ústa mu zakrývá přesvědčivá silikonová maska, díky které vypadá, jako by měl úplně prázdný obličej. Nikdy jsem se ho neobtěžovala zeptat, jak v ní vidí – je němý. Jelikož se nezdá, že by špatně viděl, došla jsem k závěru, že je vrstva na jeho očích průsvitná.

Projdu kuchyní a zahlédnu démona, jak s námahou zvedá nad hlavu těžkou sekeru. Silně krvácí a na nohou ho drží už jen adrenalin.

Když se rozmáchne a zaboří ostří do zdi, pobouřeně vytřeštím oči a zacloumá mnou vztek.

Co si to dovoluje?!

Přes mé kumpány nemá šanci projít, a tak si vybíjí vztek na mém krásném domečku a pokouší se rozsekat zeď.

„Vážně jsi tím ranil mé city, démone," promluvím a on okamžitě ztuhne. Je bledý jako stěna, z tváře mu vyprchala veškerá barva. Když se ohlédne a spatří můj vzteklý škleb, rychle se otočí a zkusí se rozmáchnout silněji, ale podaří se mu jen znovu zaklínit ostří do stěny.

Už je příliš zesláblý.

„Kronosi!" zavřeštím a dupnu. „Ničí můj domeček na hraní!"

Do místnosti vstoupí Kronos, ale démon ho nevezme na vědomí. Příliš se soustředí na útěk.

„Ať přestane," zakňourám a ukážu na něj prstem.

Kronos vykročí k muži, který vycítí jeho přítomnost a divoce se ožene sekerou. Ve zbývajícím oku se mu blýská šílenství. Vyrazí ze sebe válečný pokřik, ale Kronos mu s lehkostí vyrazí ostrou zbraň z ruky, zvedne ji ze země a zlomí přes koleno jako větvičku.

Muž vytřeští oko hrůzou. Mívalo krásný modrý odstín, ale zornička je tak rozšířená, že to vypadá, jako by měl černou duhovku. Úplně jako opravdový démon. Zatěká pohledem po místnosti a protáhne se kolem mě, jako bych byla vzduch. Snaží se najít únikovou cestu, ale odsud není úniku.

Před svým osudem se neschová. Právě to mě na osudu tak baví – i když se před ním snažíš utéct, nakonec si tě stejně najde.

Kronos muže bleskově popadne pod krkem a zvedne si ho k obličeji. Démon se v jeho sevření svíjí a křičí se směsicí strachu a frustrace v hlase. Přistoupím k nim, ale muž mi stále nevěnuje pozornost. Není divu, vždyť ho svírá obrovitý kolos bez tváře.

„Odnes ho zpátky do mého pokoje," nařídím a obrátím se k odchodu. Kronos vleče oběť za mnou a nevšímá si úderů a kopanců, kterými ho zasypává. Vejdu do svého roztomilého růžového pokoje, kde už v koutě čeká Mortis. Opírá se o zeď, ruce zkřížené na hrudi, ve tváři znuděný výraz. Skoro to vypadá, jako by zamrzl.

Moje pozornost však prozatím patří démonovi. Žilami se mi rozlévá adrenalin, ruce se téměř chvějí touhou.

Kronos hodí démona na zem a odejde. Věří, že dokážu dokončit své životní dílo sama. Démon se navzdory několika bodným ranám a chybějícímu oku stále nevzdává. Je to nechutné.

Znovu na něj vylezu a zaujmu svou původní pozici. Kroutí se a zkouší mě ze sebe shodit. Z jeho sníjení se mi obrací žaludek, ale při pohledu na krev, která mu pokrývá celé tělo, se zachvěju rozkoší. Ten pohled zbožňuju, ale krve je málo.

Rozmáchnu se a vší silou mu zabodnu nůž hluboko do trupu. Pak ho vytáhnu a ještě párkrát to zopakuju. Muž opět křičí, oko vytřeštěné bolestí. Ten zvuk je hudba pro mé uši, užívám si ho plnými doušky.

S nelidským křikem se instinktivně vyškrábe na lokty, ale okamžitě využiju jeho nepozornosti a vrazím mu nůž shora do lebky. Ochabne a vzápětí se začne zmítat v prudkých křečích, při nichž se mu obrací oko v sloup.

Vytrhnu mu čepel z hlavy a začnu horečnatě bodat. Pokaždé když můj pěkný nůž projede svaly a kostmi, ucítím pulzování mezi nohama. Znovu si začnu notovat Freddyho písničku a každé slovo doprovázím bodnutím. Zápach zkažených vajec zesiluje, dokud nevyplní místnost stejně, jako hustý dým naplnil chodbu.

Po chvíli se mi protočí panenky a moje unavená paže ochabne, zatímco mě zaplavuje čirá blaženost. V extázi ze zabití se rozkrokem otírám o mužovu prázdnou schránku a páteří mi probíjí euforie. Netrvá dlouho a vyvrcholím, ale nepřestávám, abych orgasmus vyždímala do poslední kapky. Cítím, jak se mé vzrušení mísí s jeho krví.

Teď rozkoš pomalu doznívá a z hrdla se mi derou tlumené steny. Znovu zvednu nůž, ale zarazí mě tichý hlas.

„Myslím, že je mrtvý," poznamená suše Mortis. Usměju se, a když se podívám přes rameno, při pohledu na jeho kostým se můj úsměv ještě víc rozšíří. On ten kostým *nikdy* nesundává. Vlastně žádný z mých kumpánů. Jsou neustále v roli, protože tohle my děláme. Takhle zbavujeme svět zla, jedno město za druhým.

Mortis má tvář nabarvenou na krvavě rudou, oči orámované černými kruhy a na holé lebce nalepené bodce. V očích nosí červené kontaktní čočky a na rukou má rukavice s drápy. Ty malé žiletky jsou vážně ostré – mnohokrát jsem viděla, jak protínají svaly i kosti. Dokonce jsem si o ně sama pořezala jazyk, když jsem z nich olizovala krev v euforii z vykonání skutečné spravedlnosti.

Skutečné služby společnosti.

Tatínek vždycky tvrdil, že pomáhá světu, ale mýlil se. On svět kazil, zatímco já dělám, co je v mých silách, abych ho zachránila.

„Ti lidé by beze mě byli ztracení, Sibel. Bůh si mě vyvolil, abych prosazoval jeho zákon, a já ho nezklamu."

Rychle tu vzpomínku zaženu a sklopím pohled k hromadě masa mezi svými stehny. Když ten démon překročil práh mého domu, doslova čpěl zlem. Cítila jsem ho na míle daleko. Jeho přítelkyně, která na něm visela, jako by měla spadnout z okraje země, voněla po čerstvě nařezaných růžích. Netušila, k jak odpornému muži se lísá.

Zachránila jsem ji.

Muž pode mnou už ani nevypadá jako člověk. Bodla jsem ho do tváře tolikrát, že zbývá jen mozková hmota, svaly a kosti. Z krvavé kaše čouhají zuby. Nakloním hlavu na stranu. Má několik zubních kazů, což beru jako další důkaz jeho zkaženosti. Když ve své duši nosíte démona, začnete hnít zevnitř. Zčernalé, rozpadlé zuby jsou spolehlivým znamením.

Znovu se usměju. Zvolila jsem dobře.

Vstanu. Z mé bílé noční košile odkapává na podlahu krev. Brzy přijde Timothy a uklidí po mně, zatímco Mortis se zbaví těla. Moji kumpáni se o mě vzorně starají a já se jim na oplátku vždy štědře odměním.

Gestem pokynu věrnému Mortisovi, aby to vyřídil. Přistoupí k mrtvole, chytí ji v podpaží a odtáhne ven. Návštěvníci pouti

už jsou dávno pryč, stejně jako obsluha atrakcí a prodavači ze stánků s jídlem. Po zavíračce musí opustit areál všichni zaměstnanci včetně mých kumpánů. Ti si ale vždycky najdou způsob, jak se potají vplížit zpátky dovnitř, jakmile ostatní zmizí.

Teď je pro Mortise bezpečno. Nevím, kam ta těla dává, protože se neustále přesouváme, ale vždycky si nějak poradí a já věřím, že svou práci odvede dobře i tentokrát.

Děláme to už pět let a díky Mortisovi a Timothymu nás zatím nechytili.

Timothy se objeví jako na zavolanou. Protože je dům na noc zavřený, můžeme se v něm volně pohybovat. Přes den se moji kumpáni musí držet na svých stanovištích a děsit každého, kdo projde mým domečkem na hraní, zatímco já straším ze zdí. Chudáčci moji, hrozně se nudí. Proto jim vždycky dám ochutnat, když někoho odsoudím.

Satanova aféra, halloweenská pouť s domy hrůzy, menšími horskými dráhami a spoustou jídla, na podzim putuje po celé zemi, díky čemuž jsme si vybudovali docela slušnou pověst. Téma domů hrůzy se každoročně mění, aby hosté neprocházeli stále stejnými kulisami a nestrašily je ty samé příšery.

Ten můj se letos jmenuje Aniččin domeček na hraní a celý je vyzdobený jako dětský domeček pro panenky. Docela se mi zamlouvá – růžová a volány všude, kam se podíváš, boa a panenky, se kterými si můžu hrát, když se začnu nudit. Občas se převlékám do kostýmů, tančím před zrcadlem a zpívám svou oblíbenou písničku „Kolo, kolo mlýnský“. A když se *vážně* nudím, stáhnu kůži z démona, kterého jsem odsoudila k smrti, a obleču si ji jako šaty.

Moji kumpáni rádi sledují, jak si hraju. Když jsem šťastná já, jsou šťastní i oni.

Během dne v mém domě pracuje několik lidí, ale jen pět z nich je mi věrných. Každému ze svých kumpánů jsem přidělila